

Arrest

nr. 95 093 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 december 2012.

Gelet op de beschikking van 20 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. DASSEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekers vrezen bij hun terugkeer naar Nepal ofwel gedood te worden door de Limbuwan ofwel gearresteerd te worden door de politie.

De Raad stelt vooreerst vast dat, wat betreft het arrestatiebevel, verzoekers onwetendheid omtrent de actuele stand van zaken de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnt. De vaststelling dat

verzoeker niet is geïnformeerd over eventuele verdere stappen die de Nepalese autoriteiten al dan niet tegen hem ondernomen hebben na het uitvaardigen van een arrestatiebevel, wijst op een desinteresse in zijnen hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. De door verzoekers in hun verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat ze er zelf niet bij waren en dat ze hun vrienden niet in de problemen willen brengen, is onafdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekers geschetste vrees in te schatten. Het feit dat ze nalaten dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekers en ondermijnt de geloofwaardigheid van hun beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft de problemen met de Limbuwan, stelt de Raad vast dat verzoekers over een beschermingsalternatief beschikken in een andere streek van hun land van herkomst, zoals bijvoorbeeld Kathmandu. Er blijken uit de gegevens in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat verzoekers in Kathmandu mogelijk een risico lopen op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoekers brengen evenmin informatie bij waaruit blijkt dat er voor hen geen binnenlands beschermingsalternatief voorhanden is; ze beperken zich in hun verzoekschrift louter tot blote beweringen en het uiten van kritiek op de in het administratief dossier vervatte informatie. Dientengevolge hebben verzoekers met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen een fotokopie neer van een "arrestatiebevel", gedagtekend 14 juli 2009. Dit stuk vermag evenwel geen afbreuk te doen aan het voorgaande, inzonderheid de vaststelling "*dat verzoeker niet is geïnformeerd over eventuele verdere stappen die de Nepalese autoriteiten al dan niet tegen hem ondernomen hebben na het uitvaardigen van een arrestatiebevel*". Daarenboven betreft het document slechts een fotokopie waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aangezien fotokopieën gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden door het nodige knip- en plakwerk.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS